

lægger Mærke til, fra hvem de fremkomme. Det kan heller ikke nægtes, at der var Enkelte, som havde gjort sig besynderlige Begreber om Forsvaret, idet de tænkte, at det skulde være istand til at tilbagevise et hvilket som helst Angreb; det kan ikke nægtes, at der var dem, som tænkte, at vi i 1864 indtog en Stilling, hvorigennem ingen Fjende kunde bryde, og da de bleve stufede i denne Tro, gif de over til den ganske modsatte Betragtning. Spørgsmaalet er altsaa imidlertid af det store Fleertal Gudskeelov besvaret derhen, at vi skulde have et Værn, og det er da en Pligt, at vi gjøre dette saa fast og stærkt, som det ifølge vort Folketal og vor finansielle Evne er muligt. Det næste Spørgsmaal bliver da, om det er rettest at modtage et Forsvar, saaledes som det bydes os i dette Udkast, eller om vi skulde gaae over til noget Andet, nemlig en almeen Folkevæbning. Denne sidste Tanke er smuk, og den er unægtelig tiltalende, naar den bliver fremsat paa en ligesaa smuk Maade, men Sagen er den, om Stillingen for Diebliffet er saaledes, at vi tør driste os til at gjøre et Forsøg i saa Henseende. Det forekommer mig, at dette maa besvares med Nei, thi, for at en Almeenvæbning skal være, hvad den bør være, for at den skal udrette, hvad vi haabe, den skal udrette, maa den være folkelig. Der maa enten være et Folk, hvis daglige Syssler nærmere sig til Krigens Haandværk, eller ogsaa maa Folket have faaet en krigerigst Opdragelse; men intet af disse Tilfælde troer jeg er tilfede hos os. Jeg tvivler ogsaa meget om — i alt Fald efter hvad der har viist sig forhen —, at den danske Rigsdag vil være tilbøjelig til at gaae ind paa at give den opvoksende Ungdom en større militair Opdragelse, end der hidtil er blevet den tildeel. — Det er ikke mange Aar siden, at der i 2, 3 Sessioner blev stillet Forslag om at borttage den Underviisning i Gymnastik, som nu i ringe Grad finder Sted i Almuekolerne, og dette tyder ikke paa, at man ønsker en mere krigerigst Opdragelse. Hvor smuk Tanken om Almeenvæbning end er, og hvor ønskeligt det end kunde være, at vi i Tidens Løb kom dertil, drifter jeg mig dog altsaa ikke til at slutte mig til dem, som nu ville betræde denne Vej. Jeg kan ikke indsee Andet, end at det er nødven-

digt, at vi nu give vor Hær en saa tidssvarende og fast Ordning, som det er muligt efter vor finansielle Evne og Kraft. Det kan ikke undgaaes, at man her kommer til at berøre de to Udkast, nemlig det, som foreligger, og det, der er fremkommet fra den ærede Forsvarscommission. Jeg troer, at den ærede sidste Taler var meget urelskædig, naar han udtalte sig saaledes, som han gjorde, om et vist enkelt Punkt af denes Arbejde; thi jeg troer, vi maae være den ærede Forsvarscommission Tak skyldige for det Arbejde, den har leveret, især naar man tager Hensyn til det uhyre Materiale, den havde at behandle, — og den Tid, den havde dertil, var tilvisse ikke lang —, selv om man ikke kan tiltræde det i alle dets Enkeltheder. Jeg troer, at Forsvarscommissionen fornømmelig har havt sit Blik rettet paa, hvad der engang maa komme, nemlig en almindelig Folkevæbning, og at den har villet give en Præmie for Ungdommens Selvøvelse ved at lade de saaledes Øvede slippe med en kortere Tjenestetid. Jeg hører til dem, som ansee dette Maal for forfælt, og jeg vilde derfor ikke kunne gaae ind derpaa; men dette troer jeg har været Forsvarscommissionens Tanke, og jeg mener, at den ikke behøver Bebreidelse derfor. Spørgsmaalet bliver nu: Kunne vi vente at faae en tidssvarende Hær med en ringere Øvelstid end den, som er foreslaaet i den høitærede Ministers Udkast? Jeg er ikke dristig nok til at sælde nogen Dom i saa Henseende; men det forekommer mig, at man skal være meget forsigtig med at troe paa, at den kortere Udbannelsetid kan give ligesaa gode Soldater som den længere. Det er vel sandt, at der under Krigsforhold er blevet udbannet Soldater i langt kortere Tid, end her er foreslaaet; men jeg troer ikke, det er rigtigt, naar man siger, at de have viist sig at være ligesaa gode Soldater som de, der have haft en længere Udbannelse; de kunne blive ligesaa gode, naar de have ældre, øvede Tropper at operere sammen med, men ellers kunne de umuligt blive det uden en længere Øvelse, som, hvis den skulde erhverves overfor Fjenden, rimeligvis vilde blive kostbar. Den Øvelse, her er foreslaaet for Cavalleriet, troer jeg er den mindste, der kan bydes, naar det skal svare til sin Hensigt og til de Forventninger, man kan